

Oletteko koskaan tullut ajatelleeksi miltä elämänne näyttäisi ulkopuolisen silmin katsottuna? Toivottavasti ette, sillä useimmat meistä elävät elämää, joka näyttäytyisi suurimman osan aikaa kuolettavan tylsänä. Turruttavan tylsyyden katkaisisi vain hetkittäinen traagisuus. Ottakaamme esimerkki. Pidättehän lämpimästä ilmastosta? Toivottavasti, sillä esimerkkitaipauksemme löytyy Espanjasta, Barcelonan lentokentältä eräänä torstaina kellon ollessa hetken yli puolenpäivän. Kenttä on enemmän tai vähemmän täynnä lomailijoita, bisnesmatkalaisia ja muita liikkeellä olijoita. Voimme kuulla kentällä puhuttavan montaa kieltä, nähdä useita ihonvärejä ja haistaa toinen toistaan eksoottisempia käsityksiä hyvästä partavedestä. Kaikkien näiden erilaisuudessaan hurmaavien ihmisten joukosta etsimme kuitenkin seurattavaksi suomalaisen, tarkemmin sanottuna Luttisen. Luttinen on 34-vuotias mies, jolla on ruskea tukka, kova ääni ja paha krapula. Eräs lomalle suuntaava suomalaisperhe on ikäväkseen istunut juuri siihen lentokentän baarin pöytään, johon Luttinen pian saapuu. – Saaks tähän istua? Kiitos. – Ootteko lomalle tulossa? Mä en oo, mä meen kotiin. Viimeinkin, on taas tullu oltua härkätaistelijoiden mailla viis kuukautta putkeen. Mä oon muuten jääkiekkoilija. Oon oon, ihan totta. Kyllä täällä pelataan. Superliigaks ne sanoo. Barcelonan joukkueessa pelaan ammattilaisena kolmatta kautta. Se on samaa firmaa ku se fudisjengi. On aika prameet olot voitte arvata. Ei ne tietysti täällä lätkää osaa, pitää vähän Suomi-pojan näyttää mallia, häh? Ei täällä oo koko liigassa kun kuus joukkuetta, Barcelona on niistä paras, siinä mä pelaan. Olisin mä voinu pelata Suomessakin. En vaan A-junnuna päässy ykkösketjuun, kun valmentajan poika sattu olee samassa joukkueessa. Mä sanoin, etten mä pelaa mitään kakkosketjua ja lähdin koko joukkueesta. Otin eka lennon ulkomaille, se oli tänne. Heti menin hallille kyselemään. Ne sano, että ootko ees täysikänen ja pyysi näyttään, mitä mä osaan. Näytin, että oon ja näytin, että osaan. Pääsin sitte heti joukkueeseen kun paperihommat oli selvillä. Lienee syytä heti paljastaa, että Luttisen käsitys totuudesta on kauniisti sanottuna laaja. Aivan näin helppo hänen taipalensa espanjalaisen jääkiekon ytimeen ei ollut. Hän vietti tuon ensikäyntinsä jälkeen Suomessa vielä useita vuosia. Vasta kun kaikki ovet olivat sulkeutuneet alkoholin tai suunsoiton takia, sai hän siirrettyä edelleen varsin urheilullisen vartalonsa Espanjaan. Täälläkin hän kävi läpi useamman harjoitusleirin ja monia kovasanaisia puhutteluja juopottelusta. Kuuluisamman jalkapallo-osastonsa ikuisessa varjossa elävä FC Barcelonan jääkiekkjoukkue oli kuitenkin tyytyväinen Luttisen taitoihin ja Luttinen FC Barcelonaan. Liitto oli siis ikään kuin taivaassa tehty. –Te juotte kokista? Mitä te nyt sitä? Lomalle ootte menossa, ottakaa tekin kaljaa, on tää täällä kentälläkin halvempaa ku Suomessa. Ootteko muuten koskaan ajatellu, kun ne sanoo, että kokiksen resepti olis salainen? Että sen tietää vaan yks tyyppi ja sitä säilytetään jossain kassakaapissa? Vitut, ajatelkaa nyt. Tota lientä tehdään lisenssillä ympäri maailmaa, miten ne tekee sitä, jossei niillä oo reseptiä, hä? Ootteko aatellu? Ette? No mä oon. Tai sitä, ootteko aatellu sitä, miks hiili palaa? Hä? Siis eikös se oo palanu jo? Niin miten se voi uudestaan palaa, oli sitten puuta tai sitä toista, mikä se on? Mikä se on? Kivihiili niin, kiitos. Jos poltat puuta, niin miten sen uudestaan poltat? Tai mitä grillihiilet on, kun nekin palaa? Ajatteletteko te koskaan tällasia? Mä ajattelen. Luttisen pohdinnat häntä vaivaavista asioista ovat usein juuri tällaisia. Pintapuolisia. Vaikka hän monien jääkiekkoilijoiden tavoin ei koskaan ole ollut lukumiehiä, on Google hänellekin sanana tuttu. Hän vain ei viitsi ottaa asioista selvää, koska on huomannut ihmettelyn olevan mukavampaa. Lisäksi se mahdollistaa moraalisen ylemmyyden tunteen, joka Luttisella, kuten muillakin miehillä, on keski-ikä lähestyessä aina vain kasvamaan päin. – Kyllä menee taas bisse vauhdilla. Eikä ihme, ei ne seurassa hyvällä kato, jos siellä kesken kauden juo. Vaikka juohan ne ite koko ajan, viiniä. Pullo kun pullo, onko sillä nyt niin väliä onks se viinii vai bissee? Ootteko muuten ikinä ajatellu, minkä takia ihmisillä on aina noita USA-lippiksiä ja

muuta? Joka paikassa lukee jotain America. Aatelkaa jos mulla olis samanlaiset vaikka Pakistanista. Baseball-lippis, vai mitä ne siellä pelaa, krikettiä kai. No kuitenkin, olis lippis, jossa lukis Pakistan ja paita, jossa lukis Property of South-Pakistan ja takki vielä. Siinä lukis University of Karachi. Se on Pakistanin pääkaupunki, kysyin sen yheltä siivoojalta. Niin jos olis tollaset vaatteet, niin arvatkaa kyseliskö kaikki, että millon oot käyny Pakistanissa ja kauanko olit? Niin vastaisin vaan, että en oo ikinä käyny Tallinnaa lähempänä Pakistania. Oon vaan nähny paljo pakistanilaisia elokuvia ja tv-ohjelmia. että sen takia ihailen pakistanilaista elämäntyyliä. Hullunahan ne pitäis. ihan hulluna. Mutta jos se on jenkkikamaa, mitä sulla on päällä, niin ei kukaan pidä hulluna. Niin että en yhtään tajuu sitä USA:n ihannointia. Vaikka onhan ne leffat hyviä. Mut muuten en tajuu, eihän se oo sen kummempi maa ku ny vaikka se Pakistan. Olemme jo ehtineet tutustua Luttiseen ja hänen lennokkaaseen puhetapaansa. Vaikka orastava humala sille väistämättömät temppunsa tekeekin, ei liene yllätys, että hänen nuoruutensa suurin haave oli päästä pelaamaan jääkiekkoa nimenomaan USA:han. Siellä kun pitää majaansa NHL, tuo niin sanottu taalaliiga, jossa rivipelaajakin voi tienata kadehdittavia summia. Päinvastoin kuin Luttinen, jonka palkalla voi ainoastaan lantrata teräviä oluttölkkiin pöydän alla lentokentän baarissa, kuten Luttinen juuri tekee. Vaikka tuskinpa isommastakaan palkasta hänelle iloa olisi, joisi vain nopeammin itsensä ulos joukkueesta. Janoa kun ei iso palkka mieheltä sammuta, usein jopa päinvastoin. – Hei onks teidän pakko jo mennä? Eikö lennon rasituksista vois toipuu toisenkin kaljan? Tai siis kokiksen? No ei mitään, jos on pakko, nii on pakko. Mulla on tässä vielä aikaa, jään ottaa vielä parit. Oli mukava nähdä suomalaisia pitkästä aikaa. Tai siis näänhän mä niitä tänään. Mutta kuitenkin. Moi moi. Jätettyään hyvästit taas yhdelle suomalaiselle lomailijaperheelle, Luttinen juo vielä kaksi olutta. Sitten hän nousee ja lähtee. Hän kävelee ulos lentokentältä ja kohti paikallisbussin pysäkkiä. Bussi vie hänet seuran hänelle vuokraamaan vaatimattomaan yksiöön kauppakeskuksen yläkerrassa. Kotiin päästyään hän käy suihkussa ja juo paljon vettä. Onhan kausi vielä kesken ja huomenna normaalit aamutreenit. Mutta olihan taas mukavaa puhua suomea. Pitkästä aikaa.